

„De ce nu puteți crede?”

„Nu pot să cred”, a spus un tânăr, care luase parte la o propovăduire a Evangheliei.

„Într-adevăr? Și *pe cine* nu puteți crede?”, i s-a răspuns.

Această întrebare l-a uimit și i-a deschis ochii. Dintr-odată și-a dat seama că zilnic îi crede pe mulți oameni, fără să poată fi convins într-adevăr de credibilitatea lor. El își credea ziarul, care îi relata lucruri adevărate și neadevărate. Îi credea pe prietenii și pe vecinii săi, care îi puneau în față chiar prea des cancanurile obișnuite ale orașului. El avea încredere în băcanul său, cu toate că acesta sigur îl înșelase de mai multe ori în privința calității mărfii sale. Într-un cuvânt, pretutindeni îi credea și avea încredere în oameni, care erau total mincinoși din fire. Numai pe Dumnezeu nu putea să-L creadă. Această recunoaștere a venit ca o iluminare peste el. Dar în această zi avea să creadă și – *a crezut!* În cele din urmă a ajuns acolo, că încrederea pe care o acordase până atunci unor oameni care nu erau de încredere, a transferat-o la Dumnezeu, Dumnezeul adevărului, care nu poate să mintă. Și încă înainte ca ziua să se încheie, el a primit mântuirea prin simpla credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său.

Dumnezeu îl invită pe om să se lase împăcat cu El. Oricine poate să răspundă la această întrebare cu DA sau NU, asemănător ca la o invitație care se primește în viață. Dacă te invită un prieten, atunci ești liber să accepți sau să refuzi. Și Domnul nostru Isus Hristos a emis o invitație, pe care oricine o poate citi în Biblie. Ea sună așa: „Veniți la Mine *toți* cei trudiți și împovărați și **Eu** vă voi *da odihnă*” (Matei 11.28). O invitație deci, care nu este numai atotcuprinzătoare, ci care se termină cu o promisiune minunată și de aceea este într-adevăr demnă de a fi acceptată. Cine o urmează, acela va primi liniște, *odihnă*, pace fericită pentru conștiință și inimă. Depinde de tine dacă o vei accepta sau refuza. Nimeni nu te silește. Dumnezeu nu exercită nicio constrângere asupra ta. Dacă vrei să ai încredere în Cuvântul Domnului sau dacă nu vrei să crezi, este problema ta.

Dar ce este credința? Încrederea deplină într-o persoană sau un lucru, care ți se pare demn de aceasta. Credința se arată într-adevăr cel mai mult în acceptarea unei afirmații sau a unei asigurări sau a unei promisiuni. Ea înseamnă a fi convins de adevărul celor afirmate, înseamnă deplina convingere că promisiunea va fi primită. Și cu câtă plăcere crede omul când este vorba despre ceva ce-și dorește! Un om sărman, căruia un notar demn de încredere îi comunică că îi revine o moștenire frumoasă, va striga fericit: „O, acum am fost ajutat, acum sunt bogat!”, fără să fi primit nici măcar un pfenig din moștenire. Poate că el chiar dispune deja anticipat de o parte de moștenire. Tocmai de aceea îl crede pe notar. Să-L crezi pe Dumnezeu înseamnă: să-L crezi pe *Dumnezeu* ce spune, *pentru că El o spune*, fără să ai pentru aceasta o altă garanție decât Cuvântul Său.

Dar credința nu numai că acceptă. Ea se și dăruiește complet celui în care are încredere. Bolnavul își lasă trupul în voia medicului ales de el. Capitalistul își predă averea băncii. Mireasa se dăruiește bărbatului în care are încredere și devine soția sa.

Credința stăpânește toată lumea. Omul se lasă în voia semenului său în măsura în care are încredere în el. Credința în Dumnezeu este de același fel. Ea constă în aceea, că noi încredințăm mâinilor lui Dumnezeu tot ce suntem, tot ce avem. Și aceasta este ceea ce Dumnezeu cere de la tine. El ți-a promis să te primească și să te mântuiască. El vrea să te ierte. El vrea să te spele, să fii curat de orice vină. El vrea să te păzească. El vrea să dea vieții tale direcția Sa. El vrea să coboare odihnă și pace în inima ta, în loc de neliniște și îndoială chinuitoare, siguranță în loc de teamă și spaimă.

De ce nu vrei să accepți invitația lui Dumnezeu, care te iubește totuși? O, crede Cuvântul Său! Predă-te cu totul Lui! Într-adevăr, la aceasta nu ai nimic de pierdut, ci numai de câștigat, în primul rând mântuirea sufletului tău nemuritor, apoi adevărata fericire în lumea aceasta și după aceea în cea viitoare.

Când, în ultimele sale ceasuri, ducelui Ernst von Gotha i-a venit în minte versetul „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, el a exclamat: „Acest singur verset n-aș vrea să-l dau pe o mie de lumi!” Avea dreptate. Gloria sa princiară a trecut, dar credința în singurul Fiu al lui Dumnezeu i-a dat *viața eternă*.

Titlul original: „Warum können Sie nicht glauben?”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*